

MechMonster Planet

Iveta Vachtarčíková, 13 let, ZŠ ČSA

Kdysi existovala taková divná planeta. Jmenovala se MechMonster planet. Už podle toho názvu jde poznat, že tam žily roboti. Planeta byla rozdělena taky na několik měst a na hlavní město. Hlavní město se jmenovalo Robot City. Bylo to největší město, co kdy na této planetě existovalo a žili tam obrovští roboti, větší než mrakodrapy. Bylo to k neuvěření. Takové velké stvoření, co kdy svět neviděl. Ale dost o robotech. Chtěl jsem vám hlavně říct, že tam nežili jenom roboti ale i lidé.

Lidé jim pomáhali skoro ve všem, když se například rozbila nějaká mechanika nebo stroje. Ale určitě by vás zajímalo, jak se tam lidé vůbec objevili. Víte, je to takové složité. Víte co? Povím vám to celé od začátku, bude to určitě jednodušší.

Na naší planetě Zemi existovalo takové malé městečko, jmenovalo se Sfolo Fos. Lidí tam nežilo mnoho, ale ani málo. Prostě tak akorát. Žil tam jeden chlapec, jmenoval se Clark. Byl to prostý chlapec. Clark viděl všechno jinak, byl takový jiný. Jinak řečeno, měl hlavu v oblacích. Byl začátek školního roku a Clark šel do deváté třídy.

„V žádném případě!“ řekl Clark.

„Ale no tak, vem si to, vypadá to normálně a tobě to bude slušet.“ řekla Clarkova máma.

Nabízela mu starou košili po dědečkovi. Clark byl dnešní typ. Nosil jenom moderní věci a byl moc veliký frajírek. Samozřejmě, až na ty věci, které jsem vám říkal, že je jiný. Nechtěl to na sobě dát znát a proto se tak choval.

„Víš co? Vezmi si to zpátky.“ řekl Clark.

„Škoda, mohl si vypadat lépe.“ Odpověděla Clarkova máma.

„Hmm, to mě nezajímá.“ Práskl dveřmi a šel do školy.

Pro něho byla ve škole nuda, jako vždycky. Když šel ze školy, netěšil se ani domů, protože věděl, že mu jeho máma bude zase něco vnucovat. Když tak šel, zkrátil si to lesem. Tam mu přímo spadlo něco pod nos. Strašně se lekl. Dotkl se toho a to se pohnulo. Clark se schoval za strom. Ta věc se jakoby poskládala a vypadalo to, jako nějaký malý robot. Clark si protřel oči, jestli to je vůbec pravda. Pomalu se pohyboval, chtěl totiž aby ho ten robot viděl. Samozřejmě, že ho uviděl.

„Kdo jsi? A z jaké planety ty vlastně jsi?“

Chvíli na něho nechápavě pokukoval a prohlížel si ho. Nakonec odpověděl:

„Ahoj, jsem robot a jmenuji se Iggy. Jsem z planety MechMonster Planet. Náhodně jsem spadl, když jsem si udělal menší výlet.“

„Aha. Ale já jsem o takové planetě nikdy neslyšel.“

„Protože naše planeta je skryta, a proto ji nikdo nevidí, je skryta pod neviditelným polem“ řekl Iggy.

„Tyyy jo, to je fakt hustý“ udiveně řekl Clark.

„Ale jak se tam chceš dostat zpátky?“

„To nevím ale bude to obtížné. Došlo mi totiž takové speciální palivo a vy tady na planetě Zemi ho určitě nebudete mít“ posmutnil si Iggy.

„No to ne ale pomůžu ti se tam dostat zpátky. Půjdeš ke mně domů a něco vymyslíme. Ale musíš být ukrytý a potichu, protože někteří lidé nejsou zvyklí na návštěvy z vesmíru.“ nabídl se Clark.

„Neboj se, já vím, že vy pozemšťané nejste zvyklí na živé mechanismy.“ odpověděl Iggy.

„Jo, a jinak, jsem Clark.“ představil se Clark.

„Ahoj Clarku.“ usmál se Iggy.

U Clarka doma se robot Iggy cítil bezpečně a jako by byl u své rodiny. Stali se z nich nejlepší přátelé. Iggy nechtěl Clarka zatěžovat tím, že se na planetu Zemi blíží nebezpečí. Ale Iggyho to velmi trápilo, protože měl Clarka rád, i jeho rodinu, i když se neznali.

Uplynulo pět měsíců. Clark se změnil, už skoro dospěl a robot Iggy se taky trochu změnil. Vždy si instaloval nové upgrady.

Najednou velká rána.

„Co to bylo?“ řekl Clark.

„Nevím.“ Řekl Iggy.

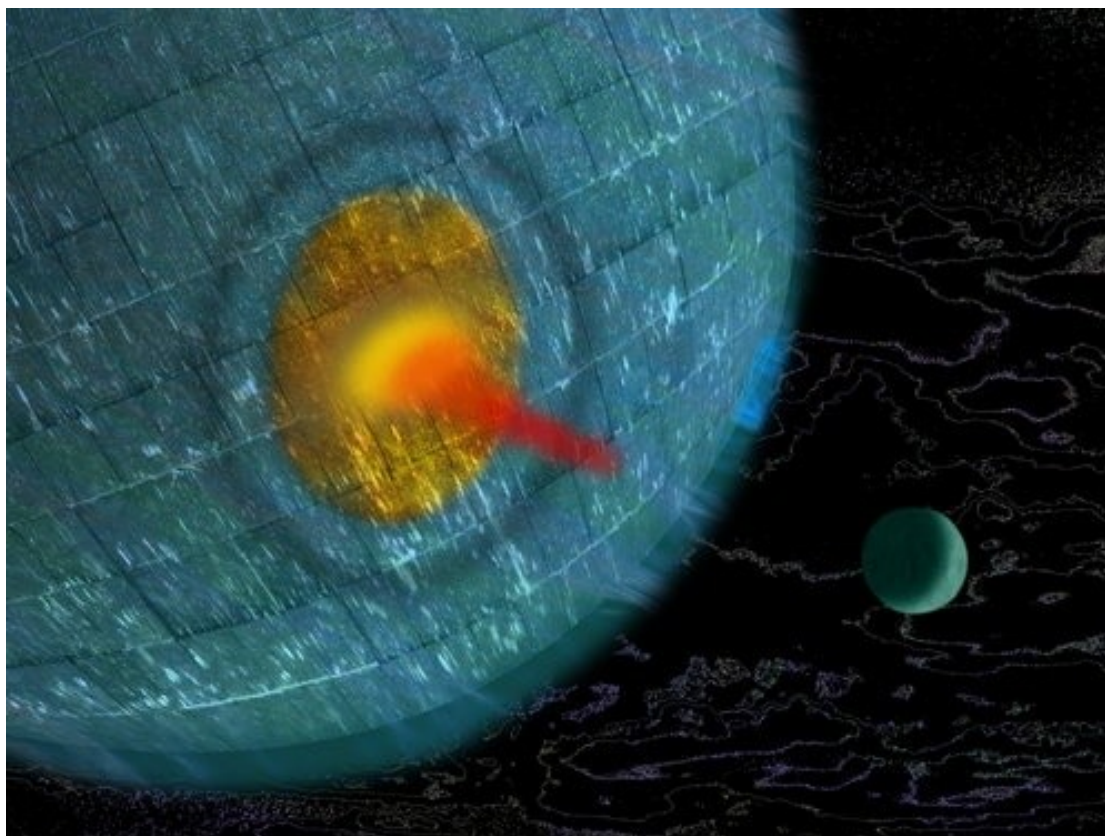
Clark se podíval z okna. Nebe už nebylo modré ale červeno-černé. A najednou zase stejná rána.

Iggy věděl, co to je. Byly to obrovští roboti z hlavního města Robot City. Přisly zničit planetu Zemi. Iggy Clarkovi všechno vysvětlil. Clark se velmi bál a na Iggyho se moc zlobil, protože mu to neřekl. Najednou se před Clarkovým očima objevila obří mechanická hlava. Byla celá černá a měla červené oči. Clark se lekl, až z toho spadl. Ten obří robot mu rozbil zeď a vzal ho do ruky. Clark se bránil ale marně. Robot byl železný, takže člověk neměl šanci se mu ubránit. Robot mu něco řekl a ostatním robotům také. Když to dořekl, vystřelil do vzduchu i

s Clarkem. Robot mu nasadil skafandr. Clark se ocitl ve vesmíru a přibližovali se k nějaké planetě. Robot na ní přistál. Položil Clarka na zem. Clark nevěřil svým vlastním očím, kde to vlastně je. Po chvíli si to uvědomil, protože kolem sebe uviděl samé roboty. Robot ho vzal zase do ruky a odnesl ho do nedaleké budovy. Tam na něho spustil:

„Vítej na naší planetě MechMonster Planet. Jsem robot Galaxon. Patřím mezi nejvýše postavené roboty v naší vládě. Tebe jsem tu vzal proto, že jsi jiný než ostatní pozemšťané. Sledujeme tě celý tvůj život v těchto přístrojích. Chceme, abys nám něco dal. Jinak zničíme planetu Zemi“

„No a co teda chcete?“ řekl ustrašeně Clark.

Robot odpověděl: „Chceme tvoje speciální vidění. Chceme vidět to, co ty. Jsi totiž jediný člověk, co tohle má.“

Clark byl ustrašenější než předtím, protože věděl, co se všechno může stát, když přijde o speciální vidění. Ale Clark s tím souhlasil.

Položili ho na operační přístroj. Clark ale ještě něco dodal:

„Ale chci, aby jste s lidmi spolupracovali a nikdy neválčili.“

„Dobrá.“ řekl robot Galaxon.

„Tyhle slova byla tvoje poslední přání, budou splněna.“

Rychle se pustili do operace a Clark přišel o své speciální vidění. Roboti ho dopravili zpátky na planetu Zemi.

Když ho spatřila jeho máma, láskyplně ho objala. Z Clarka se stal zcela obyčejný kluk.

Iggy se vrátil s ostatními na svou planetu MechMoster Planet, kde se stal hlavním vedoucím ve Výzkumu spolupráce robotů a lidí.

Někteří lidé byly převezení na planetu MechMonster Planet a spolupracovali s roboty ve výzkumu.

Tohle všechno mi vyprávěl můj tatínek Clark. Jsem jeho syn Alexander.

KONEC.